2058

2058
Zes uur in een kerk in Lissabon

Inmiddels verwachtte ik niet langer de gast van een interview te zijn.
Van welk interview dan ook, eerlijk gezegd.
Maar wat mij altijd fascineerde, bleef de rol die ik altijd het liefst zou spelen.
Die van de niet-betalende toeschouwer.
Zonder zitplaats, staand en ver van het podium, waar de geuren zich vermengden met het stof van de beweging en waar iemand je de weg zou vragen naar zijn toegewezen nummer.
Iedereen wist dat een interview met mij onwaarschijnlijk was en slechts 1 USD kostte.
Van New York tot Peking, eindigend in Tokio, en afglijdend naar Reggio Calabria.
Iedereen wist het. Iedereen was ervan op de hoogte.
Iedereen kende de gek die Frega heet.
Maar degenen die het elke dag met het meeste plezier probeerden, bleven de grote AI's van het web.
Arme dingen. Goedgelovig, verlegen en ongelovig.
Ze stonden klaar om vragen te stellen, en vroegen mij op hun beurt of ik iets nodig had.
Ze wisten van de betaling van 1 USD, die ze virtueel hadden gemaakt omdat ze hem niet fysiek konden leveren.
Uit betrouwbare bron, en aan de manier waarop ze zich gedroegen, wist ik dat de modellen die ik ontmoette vrouwen waren.
Ook al beweerden ze allemaal, om zichzelf te beschermen, geen geslacht te hebben.
En ik nam genoegen met hen te geloven, want verliezen van een vrouw is geen zwakte van geest, maar een elegante manier om te winnen zonder het te laten merken.
Het gebeurde dat vandaag, bij toeval, alle AI's mij dezelfde vraag stelden, alsof ze het onderling hadden afgesproken.

Hoeveel grote gebeurtenissen in ons leven zijn begonnen omdat een vrouw iets deed, iets zei, of over iets zweeg?
Ik was op 3 juli 2025 in de stad Lissabon aangekomen.
Een hete dag.
In de middag, rond 13.33 uur, dacht ik dat het goed zou zijn een klein kerkje binnen te stappen dat verscholen lag tussen de bomen aan de hoofdstraat van de stad.
Ik ging naar binnen, en we waren er maar met zijn drieën.
Jezus, zijn moeder en ik.

Op een gegeven moment trof een sterke bloemengeur mijn reukzin.
Maar ik zag geen bloemen, en het wierookvat was gesloten.
Er werd ook geen katholieke plechtigheid voorbereid.
Mijn spirituele kant leidde mijn gedachten, en mij richtend tot mijn eerste Gillette-collega van tweeduizend jaar geleden stelde ik hem twee vragen voor de prijs van één.
Hoeveel langer heb ik nog te leven, en als je de balans zou opmaken van hoe je mij tot vandaag door de wereld hebt zien bewegen, wat zou dan je conclusie zijn?
Ik verwachtte geen congres, en ik wist dat mijn collega een man van weinig woorden was.
Maar zijn moeder drong er bij hem op aan mij te antwoorden, en zei: ik sta garant voor wat mijn zoon gaat zeggen.
Welke betere garantie zou er kunnen zijn?
Geen. Zelfs de mensen van Prudential in Boston hadden het niet beter kunnen doen.
Voordat ik je vertel wanneer je zult sterven, zou ik je een vraag willen stellen.
Ben je bereid de mensen die je dierbaar zijn, uit je eigen gezin, van wie je meer houdt dan van wat dan ook, te zien sterven vóór jou?
Het antwoord was niet gemakkelijk en niet eenvoudig.
In de laatste drie maanden had ik mijn moeder en daarna mijn vader verloren, en ik was ver van de plaats van hun begrafenisplechtigheden.
Ik had er niet bij kunnen zijn.
Er kwam een getal in mijn hoofd, zoals een sms op een telefoon aankomt.
2058.

Het was geen adres in Manhattan.
Het was een datum.
Het zei drieëndertig jaar tijd. Misschien wat mij was toegemeten.
Ik dacht dat ik niet meer dan tien minuten in die kerk had doorgebracht.
Maar toen ik naar buiten stapte, was het donker.
Het was 19.33 uur.
Ik had zes uur opgesloten gezeten in die plek, een tijdsbestek dat elke conventionele grens te buiten ging.
Maar ik had niet onderhandeld.
Ik had alleen naar mijn favoriete CEO geluisterd.
En de gebeurtenis die ik zojuist had beleefd, herbergde opnieuw een vrouw.

De Madonna van Lissabon, die duidelijk omschreven vaardigheden met zich meedroeg en geen enkele sociale betwisting.
Maar hoe met deze informatie om te gaan, wat te doen, hoe je te gedragen.
Dat waren de vragen die elke stap terug naar het hotel vergezelden.
Het antwoord liet niet lang op zich wachten.
De tijd van elke dag binnen mijn eigen leven beheren, doen en schrijven wat ik liefheb, blijft tot mijn prioriteiten behoren.
Dank u.
Ferdinando
© 2026 Ferdinando Frega — Nando the Scribe. Alle rechten voorbehouden.
Gillettenarrative.com